

[Maigaard.]

ningen i 1963 skabte. Der blev gjort et forsøg i 1969 med by- og landzoneloven og med de to love, der fulgte med by- og landzone- loven i 1969. Nu har vi disse tre lovforslag, vi behandler i dag, vi har loven om sten, ral og grus, vi har en skærpelse af naturfredningsloven, og vi har fået forelagt et lovforslag om regionplanlægning, til næste år kan vi vente et forslag om en samlet planlægningslov, og vi har tilsagn om ekspropriation til boligformål inden for byzonerne. Så jeg synes, det er afgørende, og det er glædeligt, at vi har overvundet stilstanden fra 1963.

Det er også bemærkelsesværdigt, at det sker i enighed. For socialistisk folkeparti er det ikke enigheden, der er det afgørende. Det afgørende for os er, at ministerens lovforslag i deres kerne er gået urokket gennem udvalgsarbejdet. Ja, der er vel endda sket en vis skærpelse af lovgivningen på et enkelt område; her er jeg enig med hr. Svend Haugaard, når han peger på, at erhvervelseslovsforlaget § 4 vel nok må siges at være blevet skærpet en smule under udvalgsarbejdet.

Den lange linje i arbejdet har imidlertid været den, at bemærkningerne er blevet løftet op i teksten, og at bestemmelserne, som ofte har været lidt vel stive, er blevet meget op til praktisk brug.

Jeg hæfter mig ved, at sommerhuslovsforlagets § 4 tilsyneladende har undergået en svækkelse — det er den bestemmelse, som handler om påbuddet — men efter min mening bliver lovforslaget bedre med den ændring, der sker, fordi loven vil blive mere praktisk, mere anvendelig, mere håndterbar og derfor et bedre planlægningsredskab.

Jeg kunne også pege på sommerhuslovsforlagets § 7, hvor man tilsyneladende gennemfører en svækkelse. Det er dér, hvor en ejer, der ikke følger et påbud, efter ministerens forslag skulle miste hele sin ejendom. Var den på 200 ha, og gjaldt påbuddet 1 ha, kunne det oprindelige forslag tolkes sådan, at så skulle han af med hele ejendommen, alle disse 200 hektarer. Det var jo ganske urimeligt. Det må dreje sig om inddragelse, hvis man ikke følger påbuddet, af den del af ejendommen, som påbuddet vedrørte, og jeg synes altså ikke, at man ved den ændring, der her sker, svækker lovgivningen. Man gør

den mere praktisk, man gør den mere rimelig, og der er ikke sket ting, som gør, at vi synes, at den bliver svækket eller bliver dårligere.

Derfor synes jeg, at der er grund til at takke — tak til socialdemokratiet og tak til ministeren — fordi oplægget holdt, og tak ikke mindst til VK-partierne for deres praktiske sans og for denne opmygende virksomhed på de stive regler, som denne deres meget praktiske sans har medført.

Jeg synes ikke, de to mindretalsændringsforslag — som vi jo ikke kan støtte — ændrer ved dette helhedsbillede af enigheden om lovgivningen. Derfor vil jeg gerne fremsætte i den anledning et lille hjertesuk om den måde, vi diskuterer politik på her i landet. Jeg ser i min morgenavis, at hr. Poul Hartling har været i det jyske; han har holdt en tale i Ringkøbing, var det vist. Den tale er refereret i Berlingske Tidende til morgen, og dér kan jeg se, at hr. Poul Hartling er vældig optaget af den splittelse, der er på kryds og tværs og på langs og i bredden af den koalition, som bærer regeringen. Det er meget spændende, at vi netop på den dag, hvor vi har anden behandling af måske den vigtigste lovgivning, der er gennemført i denne samling, en lovgivning, som gennemføres i enighed, skal se et af disse traditionelle politiske angreb, som mere går på taktik og på personer end på de politiske sager, vi beskæftiger os med. Jeg synes, det er trist, og jeg synes, der er grund til at minde om det ord, som hr. Hilmar Baunsgaard brugte i sin tid — det er blevet lidt mere tyndslidt på det sidste — det gode ord om, at det ikke er afgørende, hvem man laver det med, men det afgørende er, hvad man laver. Og det, vi har lavet denne gang, synes jeg er et udmærket arbejde. Det kan vi godt stå ved.

Vi har kun én bekymring i forbindelse med denne lovgivning, og det er, at de midler, der stilles til rådighed for opkøb af jord, er vel beskedne. Det drejer sig om 60 mill. kr. i dette finansår. Der stod i lovforslaget, at det skulle være 100 mill. kr. i næste finansår, men jeg forstod udvalgsarbejdet sådan, at socialdemokratiets og det radikale venstres repræsentanter var enige med os i, at man, hvis der viste sig et behov derfor, godt kunne øge bevillingsrammen. Jeg ville være taknemlig, hvis socialdemokratiets repræ-